

Ateneu Llibertari de Sants - c/ Maria Victòria, 10 - Sants, Barcelona - rosadelsvents@gmail.com

La Rosa dels Vents

Publicació de debat llibertari als Països Catalans

Número 4
Època II
11 Setembre 2011

De revoltes i intervencions militars

Els darrers mesos hem pogut comprovar com la guspira de la rebel·lió ha encès alguns països àrabs, fins i tot en alguns de l'altre riba del Mediterrani. La població, farta de corrupcions, luxes, despotismes i absència de llibertats ha sortit al carrer per tractar de enderrocar els fins aleshores “legítims i democràtics" governs.

Passat un temps sembla que els resultats de les revoltes han estat desiguals. A Tunísia, malgrat que les mobilitzacions continuen, sembla que França té la situació sota el seu control. A Egipte, els partidaris de la revolució i d'una nova constitució han perdut el referèndum, tot i que han tornat a la plaça Tahrir. Al Marroc, Iemen, Siria, Jordània i Bahrain la revolta continua i la feroç repressió governamental (amb el vistiplau d'Occident).

La revolta, a Líbia, ha esdevingut un nou escenari per la intervenció d'una heterogènia coalició internacional (no era França rival dels EEUU?) que es mostra al món com a llibertadora del poble libi. Pel que sembla un de les possibilitats barallades és la divisió de l'actual estat libi en dos deixant en mans dels usurpadors de la rebel·lió el “control” dels jaciments de petroli. Sembla que en aquest cas, l'”autodeterminació” s'exerciria per mandat de l'ONU amb els consegüents bombardejos de dita coalició.

I mentrestant, a casa nostra, ens emmirallem en aquestes revoltes amb un xic d'il·lusió al comprovar com a un món, que se'ns semblava estàtic, han esdevingut diferents revoltes de caire popular. A l'hora que tot això està passant als països àrabs, l'aprovació de retallades, “copagaments” i privatitzacions des dels mitjans del poder, provoca la fi de la panacea de l'”estat del benestar”.

Malgrat tot, cal ser optimista i continuar treballant perquè les mobilitzacions dels últims mesos augmentin i s'estenguin arreu. Esperem que la espurna de la revolució encengui la flama a les nostres terres, ja sigui pels últims atacs a la llengua i cultura, les retallades socials i laborals, la corrupció de la classe política, la destrucció de la Terra o la lluita anti-patriarcal.

La Rosa dels Vents

Publicació de debat llibertari als Països Catalans

Si vols col·laborar amb La Rosa dels Vents, ja sigui distribuint, escribint, traduint, anunciant-te o fent una subscripció solidària... possa't en contacte amb nosaltres a:

La Rosa dels Vents
Ateneu Llibertari de Sants
C/ Maria Victòria, 10
08014 Sants, BCN

O via correu electrònic enviant-nos un correu a:
rosadelsvents@gmail.com

Portada: Nada es para siempre - (cc) Jon Diez Supat

Internacionalització de la repressió i dels projectes emancipadors: el cas del Kurdistan turc

Des de mitjans dels anys 90 el interès del moviment d'alliberament nacional kurd a Turquia per les idees llibertàries ha anat en constant ascens.

En aquest procés no hi ha tingut a veure tant l'enfonsament del "socialisme real" (que més aviat va suposar una derrota a Turquia per al conjunt de l'esquerra d'intenció revolucionària i un avanç de les tesis socialdemòcrates i de contemporització amb el capitalisme), si no el manteniment des de finals dels anys 70 d'una força d'oposició a la naturalesa oligàrquica i colonialista de l'Estat turc; una força, a més, amb l'adhesió de masses, composició popular i objectius rupturistes, que s'ha vist confrontada, a mesura que s'ha desenvolupat, amb la necessitat d'elaborar un programa, d'anar creant una alternativa a l'estat de les coses que lluita per transformar i de recollir, per al seu objectiu, les aportacions teòriques i pràctiques necessàries.

La penetració del comunisme llibertari al Kurdistan turc ha obeït a una causa molt senzilla i gens nova: son els moviments dinàmics, amb protagonisme de les classes subalternes i amb capacitat de seguiment les més proclius a interessar-se per les idees-força del socialisme revolucionari i l'anarquisme i de dur-les a la pràctica, malgrat que s'hagin format en altres tradicions d'organització i lluita.

El trànsit de les societats de socors mutus i del republicanisme federal espanyols a les posicions de Bakunin, el recorregut dels germans Flores Magón del liberalisme revolucionari al comunisme llibertari, el terreny fèrtil que van suposar i suposen les lluites populars a Llatinoamerica per a l'expansió de les pràctiques anarquistes, són tant sols alguns exemples que ens ofereix la història i la actualitat de la veracitat d'aquesta tesi i de la ingenuïtat i el suïcidi polític que suposa el fet de pretendre que l'anarquisme prendrà al

marge dels moviments populars ja constituïts i en marxa, partint de zero enlloc de fer-ho de l'experiència i les lluites en curs. No és difícil de recolzar aquesta tesi amb exemples a tot el món: en tot cas és difícil trobar-ne excepcions.

Un comunisme llibertari kurd haurà de partir (i de fet ho fa) de la trajectòria i de les experiències acumulades al llarg de dècades de lluita dels pobres del camp i de la ciutat, de les seves tradicions organitzatives i del seu imaginari, dels seus quadres i les seves formes de treball polític, del context concret en el que es desenvolupa.

En aquest sentit, algunes idees de Murray Bookchin sobre l'estructuració federalista de la societat a partir d'òrgans de democràcia directa municipals ha calat molt profund, així com les propostes de socialització des de la base i de planificació col·lectiva exposades per Piotr Kropotkin, que s'han fet un lloc junt als tradicionals escrits de Lenin o de Mao en la formació política dels militants.

Però no tant sols han circulat internacionalment les idees i les pràctiques revolucionàries, si no també les maneres de combatre als moviments populars. L'Estat turc sols concep la repressió com a forma d'afrontar una "qüestió kurda" l'existència de la qual només reconeix com a problema d'ordre públic. Així, ha boicotejat sistemàticament tots els intents de donar una sortida dialogada al conflicte, el darrer el cessament d'operacions militars declarat el passat mes d'agost[1] pel Partit dels Treballadors del Kurdistan (o PKK per les seves sigles). L'Estat turc des d'aleshores no ha fet un sol gest de disposició al diàleg i pel contrari ha augmentat la repressió sobre les comunitats kurdes.

També ha pres prestada del espanyol la legislació repressiva per a frenar la presència de la causa kurda al Parlament i ha empresonat als seus quadres polítics, adaptant la Llei de Partits. Així es maten dos ocells d'un tret: es combat la causa kurda al mateix temps que, emprant per aquesta fi, en el pla legal, unes formules ja aprovades per Estrasburg s'obté legitimitat davant la Unió Europea de cara al seu anhel d'ingressar-hi.

Un triomf no menor és la inclusió del PKK en el llistat d'organitzacions considerades com a terroristes per la EEUU i la UE, la qual cosa aporta al Estat turc una basa en el marc d'una "guerra contra el terrorisme" amb patrocini internacional i on es fica al mateix sac (intencionalment, per suposat) a conflictes molt diversos.

Malgrat tots els obstacles que es posen per davant, el moviment popular kurd ha demostrat sobradament al llarg de tres dècades la seva capacitat d'adaptació i de permanència front al assetjament militar, policíac, judicial i mediàtic de l'Estat turc i a contextos internacionals sempre difícils per la seva causa. No hi ha motius per pensar que l'Estat turc està més proper que fa 10 anys del seu extermini. El seu recent interès per les propostes comunistes llibertàries no és més que una mostra de la seva capacitat de superació i la seva voluntat d'exploració de nous horitzons en la cerca del seu complet alliberament.

1 Nota de la Redacció: la data assenyalada fa referència a l'any 2010 ja que aquest article va ser escrit l'abril del 2010.

Manu Garcia

Manifest en defensa del català com a llengua vehicular en el sistema educatiu

En un entorn marcat per l'atur, les retallades socials i tot un conjunt de mesures que no fan més que empènyer les nostres vides a la misèria més absoluta, s'hi ha afegit una nova ofensiva espanyolitzadora en forma de diferents atacs contra l'ensenyament de la llengua catalana que empra l'anticatalanisme més ranci com a esquer i com a cortina de fum. .

Aquests atacs, de caire global, han pres diferents matisos en funció de l'estatus actual en cadascun dels territoris afectats. A Catalunya, el model d'immersió lingüística en el sistema educatiu ha quedat greument amenaçat amb les sentències emeses pel Tribunal Suprem espanyol. Al País Valencià es preveu l'aprovació d'un decret que elimina les línies d'ensenyament en català que cal afegir al tancament dels repetidors que portaven el senyal de TV3. I el que ocorre a les Illes Balears és quelcom semblant, sense arribar a la greu situació de vulnerabilitat que trobem a la Franja de Ponent on la minsa protecció aconseguida pel català i l'aragonès desapareixerà durant aquesta legislatura.

En aquest context el moviment llibertari no pot restar impassible. Aquells que han tingut la burgesia entre l'espasa i la paret, que han acaronat amb els dits la brisa de l'emancipació no poden –no podem– obviar la creixent minorització a la que està sent sotmesa la llengua catalana.

El principal camp de batalla on s'està duent a terme aquesta minorització és, com no podia ser de cap altra manera, l'educació pública. Precisament l'eina que empra l'Estat per transmetre els valors burgesos i garantir l'estabilitat dels seus fonaments contribuirà a alçar pedra a pedra el mur que separarà la nostra llengua de la seua funció, la comunicació. Sabem què ocorre quan s'enfronten dues llengües, una majoritària, com l'espanyol, i una altra minoritària i minoritzada, el català. Sabem fins on arriba a dia d'avui el control social que exerceix l'Estat per sotmetre el poble treballador i les seues cultures, si aquestes s'enfronta al poder absolut de la burgesia que s'amaga sota el nacionalisme espanyol. Per tant, no resulta agosarat fer un crit d'alarma per la supervivència de la nostra llengua.

principis racionalistes que pedagogs com Ferrer i Guàrdia implementaren ja fa més de cent anys. Sabem que continua sent una eina de transmissió dels valors burgesos que ens esperona a acceptar el suposat caràcter natural de la societat de classes. Però aquest no és motiu per deixar-lo de banda en la nostra lluita. Tot i que el nostre objectiu és el desenvolupament d'una xarxa d'Escoles Lliures, ignorar la influència del sistema educatiu públic seria renunciar a qualsevol canvi social.

Considerem que la utilització del català com a llengua vehicular en el sistema educatiu és una eina indispensable per garantir el seu futur a la nostra societat. . Aquesta mesura ha d'anar acompanyada d'altres, com per exemple aquelles que valorin les diferents llengües emprades pels membres de la comunitat escolar i que ajudin a que aquesta lluita sigui adoptada per tots els catalans independentment de la seva procedència.

La nostra força ha d'estar present en la lluita per un model educatiu que tingui la raó i la ciència com a eixos vertebradors, que contribueixi a l'autonomia de l'ésser humà, a la seua consciència de classe i a la seua llibertat individual. Però també ha d'estar present en la recuperació de la nostra cultura i de la nostra llengua.

Per tot açò, els sotasignants rebutgem els atacs sistemàtics contra el català, així com l'ús que es fa encara del sistema educatiu. A l'actualitat, aquest no només és una eina emprada per garantir la pervivència de la societat de classes, sinó que també s'augura com el garant de la minorització del català entre les noves generacions. És feina de tots i totes frenar aquesta embranzida espanyolitzadora i recuperar el terreny perdut per la classe treballadora com a protagonista del procés d'ensenyament i aprenentatge. Protagonista com a docent, i protagonista com a aprenent. És hora de tornar-li al poble les seues eines de lluita per la seua emancipació i l'educació juga, en aquest sentit, un paper fonamental.

11 de Septembre | Els alçaments populars catalans en l'antic règim *(Gorka Ferrándiz)*

Gorka Ferrándiz ens dóna les claus històriques de la lluita de classes que desembocà en l'origen de l'opressió nacional a partir de l'onze de septembre de 1714.

Les guerres en l'antiguitat, com totes les guerres, eren sofertes amb major intensitat per les classes populars. Les èpiques nacionalistes que narren conflictes amaguen els factors socials dels esclats. Darrera els aconteixements nacionals com el corpus de sang i la Guerra dels segadors (1640-1652) trobem sempre històries d'alçaments contra tot tipus d'explotació.

El creixement armamentístic en l'Edat Moderna

Des del segle XV, els Estats europeus fan grans transformacions en els seus aparells de govern i de captació d'impostos. Aquest perfeccionament fou causat per les creixents necessitats bèl·liques. A partir del segle XVI, podem parlar d'escalada armamentística. Una sèrie d'innovacions tecnològiques -com l'aparició de les armes de foc i noves tècniques de fortificació militar- fan que la guerra es fes cada vegada més devastadora i cara.

En el segle XVI, la recaptació fiscal total dels regnes d'Europa occidental s'havia multiplicat per dos. Les necessitats bèl·liques es tradueixen en un increment de les càrregues tributàries en tot el continent. Així, al marge de subsistència dels camperols serà cada vegada més estret. Els sectors d'origen humil són les principals víctimes d'aquest procés.

En una societat de classes feudal, les càrregues fiscals no són sufragades a parts iguals pels varis estaments socials, ja que les classes socials privilegiades estaven exemptes de pagar impostos i la factura de la guerra recau sobre les classes populars del camp i les ciutats. Aquesta tensió entre supervivència i impostos està en el transfons de pràcticament tots els alçaments populars dels segles XVI i XVII.

En tota Europa, camperols i treballadors de la ciutat es revolten contra els tributs abusius i els governs despòtics que els imposen. Trobem els més importants a Normanda, Nàpols, Andalusia, Anglaterra, Rússia i Ucraïna, etc.

Aquest és el context en el que esclata la Guerra dels segadors. Aquesta és la revolta catalana que té un component de lluita social més directe.

Felip IV i la Guerra dels segadors

L'estructura jurídica de la corona d'Aragó no permetia que el monarca creés nous impostos sense consentiment de les corts de cada regne. Al mateix temps, les corts no poden fer lleis sense contar amb el consentiment real. Aquest model de poder compartit d'origen medieval anirà en retrocés en tot el continent des del segle XVIII. Serà substituït per l'absolutisme, un model en què el monarca es troba per sobre de tots els demés estaments del regne - nobles, eclesiàstics, treballadors del medi rural i urbà.

Felip IV d'Espanya (1621-1665) posseeix un gran imperi, amb conflictes oberts en totes parts, però té problemes per aconseguir finançament per les seves guerres. D'aquí l'interés per acabar amb les corts dels regnes d'Aragó.

Les classes dirigents del Principat es resisteixen a entregar les prerrogatives fiscals. És per això que estaven enfrontades al poder real central. Les Corts Catalanes es trobaven en suspens des de 1626, quan el Compte d'Olivares i Felip IV volgueren imposar el seu projecte de "la unió d'armes", mitjançant el qual el Principat de Catalunya contribuiria al manteniment d'un gran exèrcit europeu. Finalment, no s'arribarà a un acord i aquelles corts quedaren inconcluses. La situació política es troba enrarida.

Des de 1635, França estava en guerra amb el regne d'Espanya. Catalunya es convertirà en un teatre d'operacions de la Guerra dels 30 anys.

Els Estats, amb l'objectiu d'estalviar-se els costs de la guerra, forcen als camperols a allotjar i mantenir a casa els soldats que operaven en el seu territori. Aquest recurs generava normalment molt malestar.

En l'estiu de 1640, les tropes de Felip IV estacionades en les comarques de Girona cometen una sèrie de barbaritats -violacions, assassinats, robatoris- i els camperols es revolten. La rebel·lió es trasllada a Barcelona el dia de Corpus de 1640, quan un grup de segadors penetren els murs de la ciutat, algunes cases nobles seran incendiades i s'executarà al mateix virrei.

Les institucions catalanes aprofiten la conjuntura i s'apunten a la insurrecció. Sol·liciten la protecció de França i nombren rei a Lluís XIV. Sota el control de l'Estat Francès, la guerra continua i es repeteixen exactament els mateixos abusos contra la població civil. Finalment, els consellers demanaran la reincorporació de Catalunya a la monarquia hispànica. De facte, la guerra s'acaba el 1652 amb l'entrada de les tropes hispàniques a Barcelona, però fins 1696 no es firmarà amb França “la Pau dels Pirineus”, en virtut de la qual el Roselló passa a formar part de la corona francesa. Les primeres formes de repressió política contra Catalunya es donaran al Roselló. La llengua francesa serà oficialitzada en detriment de la catalana; les institucions pròpies del país seran abolides a favor de les de França. A la part del Principat que retorna a la monarquia hispànica, els òrgans del país seran respectats fins 1714. A pesar de tot, durant el regnat de Carles II (1665-1700) no es conclourà ninguna Cort a Catalunya.

Els efectes de la Guerra dels segadors s’estenen fins el segle XVIII. Als camperols del Roselló, ara en mans franceses, se'ls imposarà noves càrregues. Aquest serà el transfons de l'”alçament dels angelets” (1667-1675). El poble, al límit de la supervivència, es revolta i es nega a pagar la gabella, un nou impost indirecte sobre el consum de sal. L'exèrcit acabarà amb les seves demandes.

En el període que va des de final de la Guerra dels segadors fins el començament de la Guerra de Successió a Catalunya pràcticament no haurà pau. Les pretensions territorials de França sobre el Principat es tradueixen en atacs constants contra la Catalunya central i les comarques de Girona. La revolta de les barretines (1687-1689) segueix la pauta de la Guerra dels segadors. Els camperols d'Osona i el Bages, farts dels atacs dels soldats, prenen el control de la Catalunya central.

La revolta dels angelets i la de les barretines no tenen darrere seu grans figures il·lustres. Són alçaments protagonitzats per una única classe social, és a dir, no són interclassistes. Pot ser per això, l'èpica nacional de la burgesia ha passat per alt aquests fets. Això no significa, no obstant això, que no fossin transcendents.

La Guerra de Successió en els Països Catalans des de baix

La Guerra de Successió espanyola (1700-1714) és una lluita entre potències europees per aconseguir l'hegemonia a Europa i les colònies americanes. Els contendents Àustria, Anglaterra i Holanda – d'una part- lluitaran contra la monarquia francesa. En aquest conflicte, Catalunya i el País Valencià entren en acció mitjançant insurreccions populars. Contra el règim feudal en el País Valencià a mans dels Maulets i per l'odi al militarisme francès en el Principat.

Els Borbons governen el regne d'Espanya el 1704. Els anglesos, interessats en debilitar aquesta dinastia, volen un Àustria al front del regne. Per aconseguir-ho, envien al País Valencià al general Joan Baptista Basset. El 10 d'agost de 1704 desembarca a Altea. Promet l'abolició dels drets senyorials que pesaven sobre els camperols. Immediatament, la comarca de la marina clama contra els senyors. Aquests camperols sota les ordres de Basset rebran el nom de “maulets”. El 17 d'agost prenen la fortalesa de Dènia. El setembre, proclamen rei a Carles III: La ciutat de València els obrirà les portes el desembre.

El 1706, Carles III d'Àustria canvia la seva política amb els maulets. Les masses s'estaven radicalitzant i ell necessitava suports amb capacitat econòmica per sufragar les seves guerres. El General Basset serà empresonat i de nou entraran en vigor les càrregues feudals. Amb aquesta maniobra es perseguia també aconseguir acceptació de la nova dinastia entre l'aristocràcia valenciana, però l’elit no canviarà el suport als borbons. El poder austriacista no trobarà suports i s'enterra després de la Batalla d'Almansa (abril de 1707). Com sempre, els més represaliats seran les classes populars. Bon exemple és la ciutat de Xàtiva, que serà incendiada i els seus habitants desterrats. El primer decret de Nova Planta abolirà els furs valencians el juny de 1707.

A Catalunya, la dinastia borbònica tenia molts detractors a causa de la guerra mantinguda durant dècades amb els francesos. Els francesos són vistos com a violents militaristes en les àrees rurals i com a competidors comercials a la ciutat. En un principi, Catalunya s'havia mantingut fidel al bàndol borbònic, però els Vigatans -una milícia popular procedent de la Catalunya central- forcen la unió de Catalunya amb els anglesos i holandesos. Mitjançant el “Pacte de Gènova”, els anglesos i l'arxiduc Carles es comprometen a prestar suport militar als rebels i a respectar els seus furs. En un primer moment, les classes dirigents del Principat no donen suport al pacte. El juliol de 1705, la milícia s'alça i marxa sobre Barcelona. Simultàniament, una flota desembarca en el Maresme. Poc a poc, totes les ciutats catalanes canvien al bàndol austriacista. El 7 de novembre, l'arxiduc entra a Barcelona i jura les constitucions catalanes.

Però, el 1711, Carles d'Àustria aconseguirà el tro imperial i es desentendrà de la seva reclamació sobre la corona hispànica. Per altra banda, Anglaterra havia aconseguit, mitjançant el pacte amb França, salvaguardar el seu potencial marítim i es retirarà també de la guerra. Finalment, Catalunya es quedarà sense aliats a l'abast del rei borbó.

Front al fracàs de l'aliança antiborbònica, algunes veus pudents de Barcelona proposen entregar la ciutat sense oferir resistència, per exemple Villaroel -comandant suprem de les forces austriacistes. Però les classes populars barceloneses saben que la repressió caurà sobre elles i es neguen a llançar la tovallola. Decideixen plantar cara en una batalla que està perduda des del començament. La ciutat serà defensada a sang i foc per les tropes de la Coronela -la milícia ciutadana composta pels homes armats de tots els gremis. A pesar de tot, l'11 de setembre de 1714 la ciutat de Barcelona caurà. Els defensors morts seran enterrats en massa al Fossar de Moreres, lloc on un es celebra la defensa de la ciutat.

Rafel de Casanova fou amnistiat. Josep Moragues, general austriacista d'origen humil i abanderat del grup dels Vigatans fou degollat i esquarterat. El seu cos penjarà durant dotze anys del portal de la mar de Barcelona.

Finalitzada la guerra, entrarà en vigor el decret de Nova Planta, que suprimeix la totalitat dels antics òrgans de govern del Principat i proscriu la llengua catalana, la llengua de les classes populars.

Traducció: Publicació de debat llibertari “La Rosa dels Vents”
Font: http://www.enlucha.org/site/?q=node/1577

El triomf del desamor. *El repudi de la infància en la societat moderna (Prado Esteban Diezma)*

La contínua caiguda de la natalitat és l'expressió més clara de la desafecció de la societat actual cap als nens i les nenes, la seua absència en l'experiència quotidiana de milions de persones, la desaparició del desig de maternitat-paternitat en un grup creixent de dones i homes, serà un element important en la destrucció de la civilització humana tal com la coneixem.

Els nens i nenes viuen avui segregats socialment, molesten per tot arreu, són aliens al món dels seus grans, no comparteixen llenguatge, projectes, interessos, problemes ni conflictes, en molts casos ni tan sols mengen el mateix. En les societats de la modernitat tardana les criatures estan condemnades a portar una existència falsa, nodrir-se d'activitats, espais, experiències i diversions especials per a ells de manera que adults i infants gairebé semblen espècies diferents. Convertits en objectes exòtics, no se'ls comprèn el que fa més fàcil que ni es desitgen ni se'ls estime.

No pot considerar-se la desnatalitat a occident com el resultat de l'elecció dels subjectes, o de l'augment de la llibertat de les dones com es diu sinó d'un procés induït des de dalt pel feminisme d'Estat que és instrument essencial de les institucions coercitives[13]. Les directrius institucionals han aconseguit modificar de forma substancial la consciència de milions de dones i homes que han passat a considerar els nens i nenes un element d'opressió i explotació de les seues mares, que es veuen, segons diuen, sotmeses i limitades en la seua independència i perden avantatges materials així com possibilitats de consum i diversió. En general, es considera que els fills roben a les seues mares la satisfacció de les seues pròpies necessitats i desitjos. Els drets de les dones es presenten enfrontats als de les criatures i incompatibles amb ells.

L'adhesió al treball assalariat i el seu derivat, els diners i el que s'aconsegueix a través d'ell, per part d'un sector decisiu de les dones és el factor de més pes en la renúncia i fins i tot el repudi de l'experiència maternal. El sistema educatiu és un agent principal de l'adoctrinament contra la maternitat, per això el nivell acadèmic és inversament proporcional al nombre de fills (en les classes baixes i mitjanes, ja que en la classe alta, en l'actualitat, la fecunditat és més alta).

La caiguda demogràfica no és doncs el resultat de les dificultats econòmiques, la manca d'ajuts estatals ni l'elecció autodeterminada dels individus, sinó de l'eficàcia aclaparadora de la maquinària de dominació mental de l'Estat modern que ha aconseguit intervenir de forma decisiva en els impulsos més primaris dels subjectes, sotmetre als seus designis les emocions, conductes i relacions més íntimes instal·lant-se un policia en la consciència de cada individu.

Un feminisme maternalista[14] (que és anterior, però que ha estat incorporat al feminisme d'Estat) ha aconseguit destruir en un sector significatiu de les dones el desig de tenir fills (que afecta també a molts homes). La manca d'amor i interès per les criatures produeix un ascens imparable de l'egoisme com a inevitable estat dels que no tenen una altra preocupació que la seua pròpia persona, es perd la capacitat d'apreciar els valors immaterials com són els afectes, les relacions, la comunicació amb els altres, l'ajuda, la col·laboració, la convivència, els vincles o la simple alegria que les nenes i nens proporcionen al seu entorn. La manca d'obligacions, responsabilitats i problemes, l'absència de reflexió per solucionar els esculls de l'educació i guiar el desenvolupament dels fills, tendeix, a menys que altres metes transcendents substituïsquen aquestes tasques, a esmussar la intel·ligència i arruïnar la creativitat.

L'exclusió social a què estan sotmesos els nens i nenes, que no participen de les converses ni les reunions socials dels seus majors, ni dels seus treballs, obligacions i diversions, el seu aïllament del món dels adults, impedeix que puguen aprendre de la vida real i els converteix, en moltes ocasions, en éssers pesats i punyeters, incapaços de respectar les més elementals normes de la convivència amb els altres, aliens a les necessitats i problemes dels seus pares, egocèntrics i egoistes, esclaus dels seus capricis o apetències, inconscients i violents. D'aquesta manera es tanca el cercle argumental i es confirma, per a molts, la màxima en que la criança és una experiència penosa.

Totes aquestes situacions són només una forma de materialització dels profunds conflictes que afecten la pràctica de l'acte genèsic humà, acte que ha estat caotitzat de manera transcendental per l'aparell d'adoctrinament dels poderosos.

Els que s'arrisquen a ser pares o mares en la societat present no tenen certeses sobre la tasca de criar, protegir i educar els seus fills. En la societat tradicional els subjectes tenien contacte amb els nens de forma quotidiana, compartien amb la infància

moments i situacions vitals de tota mena, observaven la forma com exercien la maternitat les dones de l'entorn i també la manera com els homes, tirallongues i poesies de la tradició oral que estaven basades en el coneixement profund de les fites del desenvolupament infantil en tots els seus aspectes: afectiu, comunicatiu, motriu, relacional etc. En el món rural tradicional, per això, l'afecte cap a les criatures es produïa de manera natural[15] paral·lelament al coneixement que es transmetia de forma horitzontal creant vincles indestructibles entre les generacions.

En l'actualitat la criança ha estat alienada de la comunitat dels iguals per a ser domini dels experts[16], estenent la idea que les mares i els pares no són competents per educar els seus fills, que no poden guiar-los ni comprendre'ls si no es posen en mans de les autoritats del sistema. S'explica tal esdeveniment, no com el que és, una pèrdua, sinó com una adquisició, argumentant que les famílies tenen dret a rebre de l'Estat l'assistència i les necessitats dels seus fills, embellint la cara de la màquina estatal capitalista que apareix com la locomotora del progrés social i l'emancipació dels ciutadans, sobretot de les ciutadanes que es veuen "alliberades" de la càrrega dels seus fills i filles, per poder donar-se al treball productiu i el consum de productes i diversions.

Les relacions materno-filials (i, per extensió també les paterno-filials) es construeixen avui a través d'un intricat garbuix de teories, gairebé totes elles alienes a la realitat i a l'experiència pràctica. La mare, tan important en el desenvolupament infantil, és ara, en molts casos, una dona angoixada pel conflicte entre els seus interessos (no sempre autèntics) i els dels seus fills. Troba una enorme dificultat per conciliar el treball productiu i la criança de manera que oscil·la entre les conductes d'abandonament i d'hiperprotecció convertint-se així en una figura ambivalent que genera una enorme inseguretat, por i dependència en les criatures.

Alguns corrents del feminisme maternalista, no només no han

resolt aquests problemes, sinó que han vingut a embrollar encara més l'experiència de la maternitat convertint a la dona en subjecte d'impulsos, pulsions i instints de recerca de plaer a través de la reproducció (el que pot definir-se com una forma de neomasclisme que ens redueix al nostre úter) i el fill o filla en objecte gratificant de consum fisiològic-emocional, al mateix temps que subjecte de la protecció inefable d'una mare el vincle esdevé, inevitablement, en patològic. Concebuts ambdós com a ens dominats per les seues pulsions i desitjos, bàsicament físics, que han de ser satisfets immediatament i despullats dels atributs humans de la consciència i la capacitat d'elecció de fins, la seva relació danya tots dos. Exacerbant el component libidinal de l'experiència de la reproducció l'adulteren i falsifiquen, ja que la maternitat-paternitat és un esdeveniment d'una gran complexitat que integra impulsos sexuals primaris, processos afectius, categories morals i axiològiques, satisfacció de necessitats bàsiques i essencials i elements culturals i socials, però és, sobretot, un acte d'amor, ja que el vincle afectiu cap als fills és el més desinteressat dels llaços que ens uneixen als altres, i, per això, el més humà. No és casual que l'arqueologia definisca el caràcter humà de les societats a través de l'empremta que en el registre arqueològic deixen les relacions d'afecte, de cura i dedicació als dependents, que estan més enllà de la criança física (que és comú a tots els mamífers).

Així mateix es nega la fonamental singularitat de la paternitat i la seua aportació essencial i no substituïble a la criança, expulsant als homes del fet reproductiu tant en la qualitat d'agents participants en la decisió, com en la seua contribució educativa.

Com a resultat de tot això s'està transformant de forma radical, no només la relació amb els nens i nenes sinó la concepció essencial de les persones, perquè ja els infants no són considerats éssers humans complets, dotats per això d'un valor intrínsec i una consideració primària com a individus[17]. De les seues necessitats són excloses la consciència de si mateixos i del món-ambient, la capacitat d'elecció en qüestions limitades però molt reals i totes les demandes de l'esperit. En negar-los els valors que són atributs de la humanitat s'inicia un escabrós camí cap a la creació d'una societat deshumanitzada composta d'individus capaços de servir amb diligència en el treball, els exèrcits i les tasques que els siguen encomanades però incompetents per a la llibertat i la gestió autodeterminada de si mateixos i la societat.

En el passat, a través de l'educació com a procés social, allò humà, el seu sentit i significat, es reconstruïa generació rere generació. L'esforç que emprava la comunitat dels adults en la seua tasca educativa, incloïa tant la recollida de l'experiència acumulada quant la seua millora a través de la pròpia pràctica. Aquesta activitat, a més necessitava de la reflexió sobre nombrosos aspectes reals i concrets de l'existència humana i, per això, estimulava l'exercici de l'anàlisi tant com la capacitat pràctica de prendre decisions i actuar en conseqüència. És obvi que el desafiament vital de la maternitat-paternitat ajuda a superar, d'alguna manera, les limitacions inherents a la nostra condició humana que ens arrossega moltes vegades a la mesquinesa i l'egoisme. Els nens es converteixen així en agents actius del desenvolupament de la societat i gran potència unitiva dels adults ja que ells no són només l'objecte de l'educació sinó també educadors en tant que milloren l'entorn en què creixen i es converteixen en instrument d'enriquiment personal d'aquells que els cuiden.

De l'experiència de la criança i cura dels fills resulta un creixement innegable de la capacitat individual i social per a la convivència, per crear vincles i llaços comunitaris i desenvolupar formes humanes de vida, la seua absència és expressió material (no l'única però sí important) d'una crisi civilitzatòria de impredictibles conseqüències.

Extret del llibret "¿Con el Estado o contra el Estado? La liberación femenina en el siglo XXI"

Prado Esteban Diezma
http://prdlibre.blogspot.com

13 La immigració és avui el gran negoci del sistema, ja que permet traslladar els costos de la criança dels éssers humans a les dones dels països del Tercer Món. Espanya té una població estrangera deu vegades superior al seu creixement natural per naixements, i gràcies a això el país es pot permetre una natalitat molt llunyana a la taxa de reposició de la població. Per això l'antic sistema d'opressió femenina que es basava en induir l'alta natalitat per nodrir els exèrcits dels Estats ha estat radicalment transformat avui o substituït per noves formes d'opressió que consisteixen en destinar a les dones a les obligacions laborals i les pròpiament militars amb la seua incorporació als exèrcits.

14 Simone de Beauvoir, a "El segon sexe", diu que les dones "tanquen dins de si un element hostil, l'espècie, que les corroeix" i afegeix que "la gestació és un treball enutjós que no ofereix a la dona cap benefici individual (sic) ", pensament monstruós que és mera ideologia d'extrema dreta, un atemptat als fonaments de la condició humana.

15 En "Els deserts de la cultura. Una crisi agrària" Santiago Araúz de Robles emfatitza la tendresa del grup cap als nens i nenes i el lloc propi que aquests tenen en la comunitat.

16 El 1949, Benjamin M. Spock va publicar "El teu fill", es pot considerar aquest text la fita d'inici, en el món anglosaxó, la gran pertorbació que destruiria la transmissió cultural dels coneixements sobre la criança. D'aquest text s'han venut cinquanta milions d'exemplars i ha estat traduït a quaranta-dos idiomes.

17 Amb arguments com els que es poden llegir en un diari de gran tirada, "se limita (el bebè) a estrujar las urbes que le sostienen. Pero aparte de un calor humano animal, no produce un intercambio, sólo recibe. Pero se mitifica la maternidad para que nadie pueda racionalizar el proceso... esta gratificación impide muchas veces a las mujeres que su carrera professional... pueda a su vez ser gratificante" El País 9-01-2011 "El precio de un hijo", Josune Aguinaga. Amb seguretat la persona que escriu açò no ha tingut mai contacte amb un bebè i no ha pogut viure i apreciar la capacitat afectiva, comunicativa, relacional i intel·lectual que desenvolupa l'ésser humà des del seu naixement. Si així és, no hauria d'atrevir-se a compondre frases tan rotundes com pèrfides.

Autodeterminació dels pobles? Quin és el subjecte? (*Immanuel Wallerstein*)

Un dels *mantres* guia del segle vint va ser la autodeterminació dels pobles, de les nacions. Va ser una creença que tothom va acceptar en teoria. Però en la pràctica, va ser un assumpte molt espinós, poc clar. La dificultat clau rau en com determina quin és el subjecte, el poble, la nació que ha de ser cridat a determinar el seu futur.

Mai no ha hagut un acord al respecte. En el cas de les colònies, es tractava d'una qüestió relativament senzilla. Però en el cas d'un estat ja reconegut com a sobirà, l'opinió estava dividida, normalment, violentament dividida. L'assumpte torna a aparèixer en els titular degut al referèndum a Sudan del Sud on el "poble" està votant si desitgen mantenir-se com a part de l'estat anomenat Sudan o constituir un nou estat separat.

En cada estat, sense excepció, hi ha gent al poder estatal que defensa la que és com coneguda com a posició "Jacobina". Ells asseveren que tots els ciutadans d'un estat constitueixen una nació, la qual ja ha determinat el seu destí. Parlem de nacionalista com si el principi jacobí fos una realitat més que una aspiració política. Els jacobins diuen que l'estat ha de ser reforçat rebutjant el reconeixement del dret, la legitimitat de qualsevol grup intermedi entre l'estat i els ciutadans. Tot els drets per als ciutadans; cap dret als grups.

Al mateix temps, en cada estat sense excepció, hi han altres – sovint anomenats "minories" que combaten aquesta idea. Ells diuen que la posició jacobina amaga l'interès d'algun grup "dominant" que manté els seus privilegis a expenses de tots aquells que pertanyen a grups que no són el dominant. Les minories (que sovint, però no sempre, representen la població majoritària) argumenten que, si els drets dels grups no són reconeguts, no participen a l'estat en igualtat de condicions.

Quins són els "drets" que aquestes minories senten que els han estat denegats? A vegades és un dret lingüístic, el dret de que la justícia, l'educació i els medis de comunicació siguin en un idioma diferent de l'"oficial". A vegades, és un dret religiós, el dret de poder practicar obertament una religió diferent a l'"oficial", i de tractar els seus assumptes civils segons les seves lleis religioses. A vegades és el dret a la terra, el dret dels grups a mantenir la terra segons les seves lleis tradicionals que són diferents de les lleis emanades de l'estat.

Hi ha dues estratègies per assegurar els drets dels grups minoritaris. La primera consisteix en cercar el reconeixement oficial de la seva autonomia en diverses esferes de la vida legal i social. La segona, si el grup ocupa un àrea geogràfica més o menys compacta, és la de buscar la secessió, és a dir, la creació d'un nou estat. Per a molts grups, aquestes han estat les alternatives entre les quals s'han mogut. Si no han pogut aconseguir l'autonomia, intentaran buscar la secessió. O si les seves aspiracions secessionistes han estat derrotades política o militarment, llavors es conformaran amb l'autonomia.

Tant els kurds de Turquia com els d'Irak, havent cercat la secessió, sembla que ara es conformarien amb l'autonomia. El mateix sembla, per als francòfons del Quebec. El poble de Sudan del Sud s'ha mogut en l'altra direcció, igual que van fer els kosovars a Sèrbia

El punt crucial és que no és, sempre, una qüestió merament interna de l'estat. Per esdevenir un estat sobirà, un ha de ser reconegut com a entitat legítima per altres estats sobirans. Avui, la República Turca del Nord de Xipre només és reconeguda per un altre estat. El que fa impossible que pugui participar a les organitzacions internacionals, encara que continua controlant el seu territori, *de facto*.

Quan Kosovo proclamà la seva independència, va ser reconeguda per menys de la mitat dels membres de l'ONU. Ens hem de preguntar llavor per què i per quins estats? Hi van haver alguns estats a Europa però també a altres indrets (principalment Xina i Rússia) que van témer el precedent. Van dir que, si els kosovars poden declarar unilateralment la independència, altres grups a altres països podrien prendre-ho com a precedent. Els EUA i altres estat de la UE pensen, no obstant, que la independència del Kosovo va afavorir els seus interessos geoestratègics i van animar els Kosovars a proclamar les seva independència, la qual va ser automàticament reconeguda, i a la que aquests estats assisteixen materialment i política.

Quan Biafra cercava la secessió de Nigèria fa algunes dècades, la major part dels estats africans van recolzar els esforços del govern nigerià d'acabar amb la rebel·lió militarment. L'argument principal va ser que la secessió de Biafra podria ser un precedent terrible a l'Àfrica on la majoria de fronteres van ser constituïdes arbitràriament per les antigues colònies i, de fet, travessen fronteres ètniques. Els estats africans volien preservar les fronteres existents, tot i ser "artificials", com a única manera de garantir l'ordre col·lectiu.

Ara bé, sembla que el referèndum de Sudan del Sud tindrà com a resultat un recolzament majoritari de la secessió[1]. I els mateixos estats africans que no van recolzar la independència de Biafra, a més de Xina

que no reconeix Kosovo, reconeixeran segurament el nou estat que està sent creat actualment. De fet, el propi estat del que està a punt d'independitzar-se està preparat per reconèixer-ho.

Per què? La resposta és simple. Hi ha raons geopolítiques per fer-ho. Xina està interessada en mantenir bones relacions amb el nou estat, el qual serà un gran exportador de petroli. L'interès en comprar petroli sembla que té prioritat sobre la preocupació de crear un precedent vàlid per als grups secessionistes a la Xina. Els sudanesos semblen preparats per reconèixer el nou estat perquè els EUA ha promès canvis específics en la seva política bilateral amb Sudan si aquests permeten que la independència es produeixi de manera pacífica. Els estats africans estan aclaparats per l'acord de facto entre els dos grups en controvèrsia. I com a afegitó, molts d'ells simpatitzen amb els grups de Sudan del Sud perquè són nilòtics i s'han enfrontat a un govern dominat pels àrabs.

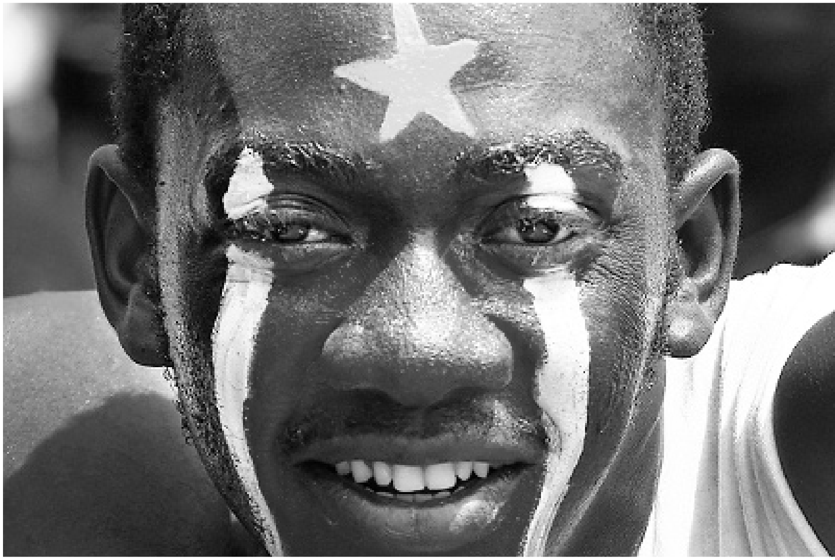
En el segle XXI, l'opció jacobina és en retrocés en la majoria de països. La qüestió real és autonomia versus independència per a les, així anomenades, "minories". És millor una opció que l'altra? No hi ha una resposta general a aquesta pregunta. Cada cas és diferent en dos vessants diferents. La demografia i història actual de cada estat és diferent i, per tant, el que és lògicament millor és simplement diferent. En qualsevol cas, qualsevol nou estat resultat d'un procés independentista descobrirà immediatament noves "minories" dins de les seves fronteres. El debat mai no acaba.

Però hi ha una segona consideració: autonomia versus secessió té conseqüències geopolítiques. I aquestes són crucials en els conflictes actuals que es produeixen en el sistema-món com a un tot. Totes les parts persegueixen, fins i tot cínicament, el seu interès particular com a estats. El com actuen pot ser totalment diferent en una situació o en una altra. Això és així perquè els poders externs estan principalment preocupats de l'impacte geopolític de la decisió. Però és el paper d'aquests poders externs el que sovint és decisiu.

Traducció: Publicació de debat llibertari "La Rosa dels Vents"
Font: http://www.iwallerstein.com/self-determination-of-peoples-which-self/

1 Wallerstein escrigué l'article abans de l'esmentat referèndum on el 98,83% de la població recolzà la secessió.

Foto d'Steve Evans (llicència Atribution 2.0 Generic - CC by 2.0)

Cinc cançons per apropar-se a la història de la lluita dels negres als EUA

Dissociar la història d'un poble com l'afroamericà de la seva música és una feina completament inútil. Tal i com apunta l'autor del llibre *Camino a la libertad. La historia social del blues* (editat per Bad Music Blues), Manuel López Poy, fins podríem inclús definir aquest el col·lectiu negre dels EUA com el *poble del blues*.

La història de la música negra (prenc aquesta llicència per referir-me a la música popular dels afroamericans, tot i que avui dia la interpretin músics de tot el món) va unida a la història del seu poble. No és l'objectiu d'aquest escrit fer cap anàlisi d'aquesta història, tampoc un resum ni una síntesi. Recomano extraordinàriament llegir el llibre esmentat abans per a tal fi. No obstant, sí que cal deixar clar que l'evolució de la música popular segueix de molt a prop les misèries i els avanços socials del seu poble. El blues, el jazz, el soul o el hip-hop, per exemple, han estat i són músiques que tenen lligams molt forts amb els fets del seu temps. Han significat els laments o els cants a la llibertat d'un poble en constant lluita pels seus drets, com a individus i com a comunitat.

Proposo, a continuació, cinc cançons que per a mi tenen molt de significat i ens acosten una mica a la història de la lluita dels negres en el continent nord-americà. És una tria completament personal, segons els meus propis gustos però també pel significat que tenien aquestes cançons, les circumstàncies que van motivar la seva composició o la trajectòria de l'artista. En qualsevol cas, són cinc cançons que em van meravellar. Cinc cançons per fer cinc cèntims que, al contrari del que s'acostuma a creure en aquest país, quan estrelles del pop i el rock blanques de pell i de classe mitjana venien una postura de progre, hi havia una música sortida del cor, amb la ràbia d'un poble oprimit econòmicament i socialment, que era sincera i parlava del que la gent vivia, amb un llenguatge que podien entendre i que donava forces per continuar lluitant per la seva emancipació.

WORK SONG

"Work Song" és un tema de jazz creat a finals dels anys 50 per Nat Adderley, un cornetista enclavat en els estils del hard bop i el soul jazz. Aquest tema instrumental, més ubicat en el modern jazz, uneix la tradició oral de cançons de treball (d'aquí ve el nom del tema) amb el jazz més modern d'aquells anys. Les *work songs* eren cançons de tradició oral, la base sobre la qual va néixer el blues, cantades des de les llargues jornades a les plantacions de cotó al sud del país fins a les presons texanes on eren obligats a treballs forçats. Adderley va homenatjar aquesta música, base de la seva cultura, amb una composició brillant. I amb ella la terrible herència d'una música que neix directament de l'esclavisme.

La segona part d'aquesta petita història té un nom propi: Oscar Brown Jr. L'any 1960, aquest cantant de jazz, rhythm & blues i soul, va publicar el seu primer LP (Sin & Soul). El tema que obria l'àlbum era "Work Song", però hi afegia una novetat: la lletra. Brown era poeta i es va significar activament en la lluita pels drets civils, cosa que és palpable en tota la seva obra. La lletra que va escriure per a "Work Song" parla d'un pres social, condemnat a treballs forçats. Aquesta lletra va acabar de donar-li la contundent implicació social que ha tingut aquest tema, d'altra banda brillant musicalment.

Ens pot donar una lleugera idea de la importància d'aquesta cançó el fet que al llarg dels anys ha estat versionada per una infinitat d'artistes: Chuck Jackson, Nina Simone, The Animals, Brighton 64 i fins i tot el Raphael dels anys 60.

A CHANGE IS GONNA COME

Darrerament més coneguda aquí per ser utilitzada per a la campanya a les eleccions a la presidència dels EUA per part de Barak Obama, "A Change Is Gonna Come" és una de les cançons més populars en aquell país sobre la lluita pels drets civils. Força poc conegut aquí, el seu autor, Sam Cooke, va ser un dels músics més influents de la música popular durant la primera meitat dels anys 60 a als Estats Units.

Cooke va ser un cantant d'èxit en el camp del gòspel durant la dècada dels anys 50. Després d'haver arribat al punt més àlgid

de la seva carrera dins la música negra sacra, va decidir que volia anar més lluny i va optar per abraçar la música profana: el pop i el rhythm & blues. També en aquest camp va triomfar, i va arribar a ser un dels cantants de més èxit, ja no només en la música negra sinó entre l'auditori blanc, el qual havia estat sempre el seu objectiu. Gràcies a això, la seva vida va ser un exemple per a molts altres artistes. Coses que poden semblar tan insignificants com deixar d'allisar-se els cabells i dur-los amb el natural arrissat característic que tenen els negres, tenien molta transcendència. Per exemple, Aretha Franklin va explicar en una ocasió que quan la gent va veure que Sam Cooke sortia actuant per televisió amb els cabells naturals, tothom va deixar de seguir allisant-se'ls. Fins aquest punt estava explotada la comunitat afroamericana que, per integrar-se entre la comunitat blanca, havia d'imitar-ne l'aspecte físic .

En l'àmbit musical, Sam Cooke està reconegut com un excel·lent compositor, un gran escriptor i un dels millors cantants que la música negra ha donat mai. A banda d'això, va ser el primer músic a controlar tot el procés de producció i va arribar a ser un destacat empresari dins la música, en promocionar molts grans artistes negres abans que Motown fos el que va arribar a ser.

Tot això ho explico per entendre millor l'impacte social que va arribar a tenir la cançó que proposo, "A Change Is Gonna Come". Aquesta cançó va ser escrita per Cooke l'any 1964 en resposta als fets que es vivien en aquells anys, amb la dura repressió que vivia la comunitat negra des que a finals dels anys 50 es va rebel·lar de manera massiva amb manifestacions, boicots, vagues... dins del que es va denominar el Moviment pels Drets Civils. "A Change Is Gonna Come" és, a més a més, una composició excel·lent, amb una lletra que parla de la llibertat que és a punt d'arribar. És la cançó reivindicativa dins la música negra més important de la primera meitat dels anys 60. Que una figura públicament admirada i respectada en el món de la música i el pop publiqués aquest tema va tenir un fort impacte en la comunitat negra, ja que donà forces als joves que lluitaven al carrer i omplí d'orgull i dignitat la seva gent gran.

No és estrany doncs, entendre per què ha estat un tema versionat infinites vegades al llarg de les dècades següents (destaco la versió d'Otis Redding, que comparteix el títol de Rei del Soul amb Cooke) i que Obama el fes servir en la seva campanya presidencial pel fort significat que tenia dins la comunitat afroamericana.

MISSISSIPI GODDAM

L'any 1964 es va publicar un LP titulat *Nina Simone in Concert*. En aquell àlbum apareixia per primer cop enregistrada la cançó "Mississipi Goddam". Un any enrere, el 1963, Nina Simone va composar aquesta cançó arran de l'atemptat amb bomba contra una església de la comunitat negra de Birmingham, Alabama. Aquell atemptat va tenir un fort impacte en la comunitat negra dels EUA, ja que hi van morir quatre nenes. Aquell fet va marcar molt durament tota la comunitat i va tenir un abans i un després en la lluita pels drets civils, un cop més gràcies a la sang innocent vessada per l'odi racista blanc.

Nina Simone ha estat una de les més grans artistes del jazz i també del blues i el soul. Genial compositora, gran cantant i excel·lent pianista, també va destacar socialment en la seva obra. Durant tota la seva carrera, aquesta dona va composar memorables temes de

contingut social i va significar-se públicament a favor de la lluita pels drets civils, relacionant-se amb destacades figures del moviment en les seves diverses formes (com els Panteres Negres).

FREE AT LAST

"Free at last" van ser unes paraules que el Dr. Martin Luther King va pronunciar en la clausura del seu famós discurs "I Have a Dream" que pronuncià el 28 d'agost de 1963 a les escalinates del monument a Lincoln de Washington, davant de més de 250.000 persones. Aquell discurs, emmarcat en la marxa pels drets civils, ha passat a la història dels EUA com un dels millors mai pronunciats. Luther King va parlar del futur que ell volia, en què el poble dels EUA podria conviure conjuntament en germanor sense distinció de raça, credo o sexe.

Free at last ("Per fi lliures") és un antic càntic religiós que parla del tan desitjat alliberament. Arriba directament des de l'era de l'esclavitud i es torna un càntic habitual a la música gòspel. No obstant, aquest càntic ha estat molt versionat per artistes de soul, com per exemple Al Green. Ara bé, la cançó que vull destacar és una gravació de l'any 1967 de la cantant de soul Jackie Day. Un tema que entronca el soul de la segona meitat dels anys 60 amb el gòspel, amb una lletra cruenta i que arriba a l'ànima i em posa els pèls de punta.

THE REVOLUTION WILL NOT BE TELEVISED

No podem acabar aquest article sense fer menció a una evolució de la música Soul que va identificar-se amb el Black Power y les reivindicacions dels negres americans: el funk.

Així com el blues va ser durant unes quantes dècades la música que cantava les lamentacions del seu poble, i la música soul va començar a cantar més a l'esperança i el futur en una clau més positiva, deixant la resignació darrera, el funk va passar a ser l'evolució rítmica del soul, més agressiu i menys pop. Parlem de finals dels anys 60 i principis dels 70. Noves generacions que han crescut en la lluita pels drets civils veuen com molts dels líders d'aquells moments cauen assassinats, Malcom X o el pare de la lluita no violenta, el Dr. Martin Luther King. De mica en mica, nous moviments socials i polítics apareixen. És el cas del Partit dels Panteres Negres, per exemple, el qual defensava el dret a l'autodefensa davant els abusos policials i l'ús de l'acció directa per acabar amb les desigualtats socials, econòmiques i racials.

Possiblement, la cançó més emblemàtica d'aquest funk més reivindicatiu sigui "The Revolution Will Not Be Televised", composada l'any 1970 per Gil Scott-Heron. No és un tema funky a l'estil de James Brown, sinó una poema propi recitat sobre un tema funk de la seva composició, recordant força la forma en què Oscar Brown Jr. també recitava poemes sobre composicions més jazzístiques. Indubtablement, aquest estil de "frasejar" cançons va influir en el posterior rap.

Gil Scott-Heron, militant negre, reivindica en aquesta cançó la futura revolució amb una lletra molt crítica en què ataca amb la seva poesia el *mainstream* americà del moment. Un tema bàsic en les recopilacions de música negra reivindicativa de la segona meitat del segle XX.

Em deixo una llarga infinita d'artistes, cantants, de cançons que fan ballar a ritmes revolucionaris. Gairebé millor així, ja que així tindrem excusa per seguir parlant del tema. Abans d'acabar m'agradaria animar a tothom a escoltar totes aquestes cançons, són fàcils de trobar per la xarxa. I, al cap i a la fi, podem escriure mil pàgines sobre la música que no l'entendrem mai si no l'escoltem, si no la ballem.

Genís Ferrero.

Vull agraïr l'ajuda de Miguel i Jim.

Borratxeres No: Passat, present i futur del rebuig a l'alcoholització

Escrit per Félix Rodrigo Mora, el llibre consta d'unes 90 pàgines dividides en 7 capítols, més un capítol extra per a la versió en català. L'editarà Aldarull Edicions amb l'aportació econòmica de diferents col·lectius, el llibre eixirà en català a finals de 2011.

Félix, autor d'altres llibres com «La democracia y el triunfo del Estado», «Naturaleza, ruralidad y civilización» o «Crisis y utopia en el siglo XXI», ens mostra el fenomen de l'alcoholisme de masses des d'un punt de vista radical, amb el seu estil directe i ben argumentat que tant el caracteritza.

Ens explica, que la forma en que la societat actual consumeix alcohol, és un fenomen relativament nou, originat entre els anys 1965-85 de manera intencionada i per raons purament polítiques, primer pel franquisme i el progressisme després, tenint com a clau promoure el bar i la taverna per crear, a partir d'això, persones servils, buides i passives per poder dominar-les més i millor. De tot això sorgiria la coneguda «movida madrileña», època en que la societat passaria a associar directament la festa amb les drogues «tota una fita en la degradació intel·lectual, de convivència, estètica i moral de la societat » i que acabaria infectant a la resta de l'Estat. Félix ens posa com a exemples alguns personatges coneguts com Almodovar, «Loquillo» o Almudena Grandes, (tots ells propers al PSOE i IU), on presenten l'acte de beure com a «simpàtic», «transgressor», «inconformista», «rebel», «antifranquista» i fins i tot «revolucionari».

Al capítol «Passat», l'estudi que es fa des de l'època dels Reis Catòlics aproximadament fins als nostres dies, ens demostra que el fenomen de l'alcoholisme de masses no existia, l'alcohol (sobretot els fermentats com el vi i la cervesa) era un complement alimentari, mai es bevia per buscar un estat d'embriaguesa, sinó que era simplement un aliment més. És clar, hi havia borratxos, però era una minoria, i no només això, sinó que els borratxos eren persones mal vistes per la societat.

Cal destacar la introducció feta per a l'edició en llengua catalana, on descriu alguns fets i conseqüències, per exemple, a l'elaboració d'aiguardent al segle XVIII, sobretot al Camp de Tarragona i nord del País Valencià, on una part important d'aquesta beguda anava destinada a les colònies americanes on era usat per destruir i subjugar als pobles indígenes .
No escàs en informació que ens pot ser de gran interès, analitza alguns llibres com «La vida rural a Catalunya» , «Arquitectura tradicional de les Balears» , «Masos de Morella. Vida i costums en la dena dels Llivis» , i fins i tot analitza algunes cançons populars, i alguns cantants catalans de música tradicional, com el cantaor de Xàtiva Pep Gimeno «El Botifarra».
Finalment el llibre ens proposa algunes estratègies per combatre tal situació de degradació, lluny de prohibicions i imposicions, totes elles estan basades en la consciència i la crítica per conduir les nostres vides de manera totalment voluntària i lliure, cap a la revolució i la recuperació de l'essència concreta humana, i de la construcció d'un estil de vida moral i civilitzat.

Web de l'autor: http://felixrodrigomora.net/

F.Nadal

Un muntatge dels mossos condemna a un pratenc a un any i un mes de presó

Va ser el 17 de juny de 2007 quan el pratenc O.R. va ser aturat per un cordó dels mossos quan es dirigia a participar a una marnifestació per la llibertat d'expressió a la pl. Universitat de Barcelona sota el lema "No ens tallareu les ales". Aquesta denunciava la dinàmica iniciada pels mossos d'esquadra, dirigits per Saura, impedint en les setmanes prèvies el lliure exercici del dret de manifestació de diverses marxes amb la tàctica d'encerclar-les, impedint l'entrada i la sortida dels participants, i immobilitzant-les durant hores amb desplegaments policials desproporcionats i enormement agressius. Parlem dels temps de les denúncies per l'utilització dels kubotans, un arma prohibida utilitzada en nombroses ocasions pels mossos d'esquadra.

a manifestació havia estat convocada per diversos col·lectius i moviments socials, comptant amb la participació de més d'un miler de persones que només van poder recórrer el trajecte entre la plaça Universitat i l'entrada de la Rambla, on van ser aturats i immobilitzats durant hores pels antiavalots. L'únic incident que es va produir el protagonitzaren els mossos d'esquadra amb la detenció del company del Prat abans que s'iniciés la manifestació.

En els moments previs la presència policial era molt gran en els accesos a la plaça i algunes persones eren aturades i escorcollades. El nostre company, acompanyat d'un altre jove, va tenir la mala sort de passar davant d'un cordó on hi havia un agent al que va denunciar amb anterioritat per agredir-lo i amb el qual ja havia patit una detenció durant un desallotjament al Prat amb el conseqüent judici de faltes. Aquest va avisar als seus companys i es van dirigir directament cap a ell amb actitud agressiva, separant al seu acompanyant mentre el retenien, l'identificaven i el posaven violentament contra la paret. En pocs segons l'escena era contemplada per desenes de testimonis que recriminaven als agents la seva actitud, fet que va comportar que es formés un cordó policial per enretirar-los i que els mossos que retenien al company, el tiressin a terra i l'arroseguessin fora de la visió dels presents. Als pocs minuts se l'endugueren detingut cap a la comissaria de la Zona Franca on va passar la nit i on va sortir amb càrrecs i amb una citació sota el braç per un judici de faltes, que en concretar-se finalment l'acusació de la fiscalia dels mossos va derivar en un judici penal, suposadament per agredir a tres dels agents: mossegant-ne un, provocant contusions al braç a un altre i donant un cop de colze al tercer trencant-li dues dents a ambdós extrems de la mandíbula.

Aquesta darrera setmana, després de gairebé quatre anys, el nostre company ha estat condemnat a un any de presó. Li'n demanaven fins a tres i mig. La jutgessa no s'ha atrevit a contradir la versó dels mossos, tot i que ha rebaixat la imputació de les dues dents trencades a una dent ballant i ha imposat la mínima pena de les possibles. De res han servit els testimonis que van veure l'escena i que van declarar desmentint la versió dels mossos, de res han servit les nombroses contradiccions dels agents en el seu testimoni, ni el fet que els dos forenses aportats per l'acusació declaressin que "no van veure la lesió" de les dues dents al·legada. El testimoni dels agents preval davant del de qualsevol persona i la justícia ve determinada per aquest desequilibri. El nostre company ha estat víctima d'un altre muntatge policial i degut a la seva precària situació econòmica és ben possible que no pugui assumir el cost de la sanció i hagi d'ingressar a presó, fet que entre tots hem d'impedir com sigui.

Prou impunitat policial, solidaritat amb l'activista pratenc

Crònica del sopar-debat sobre la realitat geogràfica, política, cultural i històrica dels Països Catalans

El passat dia 27 de novembre, el col·lectiu de la revista "La rosa dels Vents" vam organitzar un nou sopar-debat per a l'autogestió de la pròpia revista.

El tema proposat per a aquest sopar-debat era opinar sobre quina realitat constitueixen o volem que constitueixin els Països Catalans, si política, cultural, històrica o geogràfica des d'un punt de vista llibertari. Sovint, des d'aquest àmbit, és un tema poc parlat, lo qual li donava cert atractiu a l'esdeveniment.

Per a garantir la pluralitat d'idees dins el marc de l'esquerra radical o anticapitalista, es van portar quatre ponents amb trajectòries polítiques diferenciades: Agustí Barrera i Puigví -historiador i membre de la CUP d'Arenys de Munt-, Raimundo Viejo Viñas -Llicenciat en Geografia i Història i Doctor en Ciències Polítiques i de l'Administració-, Marcel Surinyach i Casals -ex-secretari general de la CNT-AIT de Catalunya i Balears- i Jordi Martí Font -membre del col·lectiu editor del Catalunya/Papers – CGT-.

Els dos fets anteriors – el tema de debat i els ponents – feien molt interessant l'activitat i, això es va materialitzar amb un bon nombre d'assistència; unes 40 persones hi eren presents.

Abans i durant el primer plat, els ponents portaven preparada la seva visió personal, que varen exposar a tota la gent assistent. Llavors, quan es va començar a servir el segon plat, es van iniciar els torns de paraula.

Durant el debat es van discutir temàtiques diverses. Per una banda, es va posar en tela de judici el mateix terme de nació i van sortir algunes definicions alternatives. Tot i que des de l'àmbit llibertari no es sol utilitzar aquest terme a causa de les seves cognotacions negatives, es podria invertir la situació si la definició de nació quedés restringida a les persones amb màxima afinitat.

Pel que fa al terme de Països Catalans, que era el principal objecte de discussió del sopar, hi van haver diferents punts de vista. Per començar, es pot dir que hi havia consens en utilitzar els Països Catalans en un sentit cultural -bàsicament lingüístic-. Però una de les diverses idees que van sorgir, era la crítica al fet que es tracta d'un terme finalista. Al contrari del plantejament socialista estatista, això crea una contradicció important des del punt de vista llibertari, que es basa en construir o organitzar la societat des de la base, ja sigui el municipi, el poble o el barri. Llavors, la federació d'aquests no té perquè coincidir finalment amb l'espai geogràfic dels Països Catalans.

L'activitat començà sobre les 21,30 i acabà sobre les 2,00 de la matinada, això ens fa pensar que despertà un gran interés a la gent assistent, doncs la major part d'aquesta quedà fins al final. Donat aquest gran èxit, és segur que es repetiran noves edicions d'aquesta activitat amb altres temes a debatre. A ixí que la pròxima vegada, no us ho perdeu!

Crònica del sopar-debat sobre les propostes municipalistes alternatives

El passat 26 de febrer va tenir lloc el tercer sopar debat organitzat per aquesta revista. Aquest cop la tertúlia versava sobre municipalisme, amb el que vàrem convidar col·lectius que des de distintes vessants tractaven aquest tema. D'aquesta manera, ens vàrem trobar amb en Jaume Abelló de Gent de Gramanet (GdG) i amb Oriol Rigola de l'Assemblea de Barri de Sants (ABS). Havíem convidat a un membre de la Candidatura d'Unitat Popular (CUP), però per motius que encara avui desconeixem, aquest no aparegué en el sopar.

Així doncs, ens vàrem trobar amb dues propostes diferents d'efectuar treball municipal. En un dels casos, ens van explicar com l'ABS va sorgir cap a l'any 1997 com un espai de coordinació entre els CSO's del barri i com posteriorment s'hi varen anar afegint altres col·lectius de tota mena en la recerca de crear contrapoder i fer front a les desassenyades directrius del districte. Així, amb el temps s'hi sumaren ateneus, casals, entitats veïnals, etc. La activitat on té més visibilitat és la de la Festa Major Alternativa de Sants, la qual després de diversos anys de lluita ha aconseguit l'any passat poder celebrar-les a l'espai que portaven tants anys reivindicant. Per un altre costat, es va presentar GdG, nascuda l'any 2006 i que va sorgir com una agrupació de veïnes d'aquesta ciutat que es varen començar a organitzar davant d'alguns projectes urbanístics especulatius de l'Ajuntament, presentant-se a les eleccions del 2007, a 6 vots d'aconseguir algun regidor, anys més tard van tenir el seu zenit en destapar-se el cas Pretòria.

Es va explicar com ambdues experiències es troben en un xoc permanent amb les institucions municipals, molt mal valorada en ambdós casos, on les presumptes vies de participació d'aquestes no deixen de ser una escenificació tragicòmica on el veïnat mai és escoltat i la classe política viu en una altre esfera aliena a les problemàtiques de la població que presumptament governen. GdG planteja el fet de presentar-se a les eleccions amb la idea de tenir un espai on assabentar-se de primera mà d'allò que fa l'Ajuntament i poder dir-hi la seva. Per un altre costat, es comenta que l'ABS ara està entrant en un procés de debat degut a que un sector dels seus participants està donant suport a la candidatura de les CUP a Barcelona i que tenen pendent el debat sobre quina incidència pot tenir això en la mateixa. El debat no va comptar amb massa intervencions i, d'aquesta manera, va acabar ben d'hora.

60
POL